

Til § 34. (U. § 32, jfr. Mot. Sp. 81—83).

Paragraffens Bestemmelser om betinget Frafald af Tiltale overfor unge Personer er i det hele bygget paa gældende Ret, jfr. Straffelovstillæget af 1. April 1911 § 15 og Lov om Værgeraadforsorg m. m. Nr. 237 af 12. Juni 1922 § 16, Stk. 2. Man har saaledes ment i alle Tilfælde at burde blive staaende ved, at det ikke er den almindelige Paatalemyndighed, men selve Justitsministeriet, der træffer Bestemmelse om, hvorvidt disse unge Personer betingelsesvis bør fritages for Tiltale og Straf, idet derigennem den fornødne Ensartethed i Afgørelserne betrygges. Paa følgende Punkter er imidlertid den gældende Ordning fraveget:

Ministeriets Beføjelse i den her omhandlede Henseende er udvidet til at gælde uden Hensyn til Størrelsen af den eventuelt forskyldte Straf, ligesom Varigheden af den Forsorg, Ministeriet kan betinge, ikke som nu er begrænset til vedkommendes fyldte 21de Aar.

Genoptagelse af Sagen efter Justitsministerens Bestemmelse kan i Følge § 34 kun ske, naar den paagældende har gjort sig skyldig i en Lovovertrædelse, medens det efter Straffelovstillæget ogsaa vil kunne ske, naar han begaar en væsentlig Overtrædelse af de ham af Tilsynet meddelte Forskrifter.

Af de af Kommissionsflertallet i Mot. Sp. 82—83 anførte Grunde har man ikke fundet Anledning til at optage den i Professor Torps Udkast (§ 56, 2det Stk.) indeholdte Bestemmelse om, at ogsaa Dommen skulde kunne lyde paa Værgeraadforsorg i Stedet for Straf.

6te Kapitel.

Straffene.

Naar bortses fra Disciplinærstraffe (Lovforslagets § 53, jfr. U. § 51) er de i Lovforslaget hjemlede Straffe alene rettede mod Friheden eller Formuen (§ 35, jfr. U. § 33).

I. *Dødsstraffen* er saaledes ikke optaget i Forslaget. Dette er i Overensstemmelse med Kommissionen, af hvis Medlemmer kun eet — dog uden at ville stille særligt Forslag i saa Henseende — nærmest har været stemt for at bevare Dødsstraffen i ganske særlig graverende Tilfælde, dog ikke som eneste Straf (Mot. Sp. 84).

Naar Dødsstraffen foreslaas afskaffet, er det ud fra følgende Hovedbetragtninger. Erfaringen fra de efterhaanden ret mange Lande, hvor denne Straf er afskaffet — ved Lov eller blot faktisk — viser, at Afskaffelsen intetsteds har foraarsaget nogen Stigning af de grove Forbrydelser. Og heller ikke udviser de Lande, hvor Dødsstraf endnu anvendes, gennemgaaende gunstigere Kriminalitet end de, i hvilke den er afskaffet. Om nogen Nødvendighed for Dødsstraffens Bibeholdelse af Hensyn til Retssikkerheden — det Hensyn der navnlig anføres til Støtte derfor — synes der her efter ikke at være Tale. Men er Dødsstraffen ikke nødvendig, er det heller ikke berettiget at bibeholde denne Straf, der i en ganske anden Grad end andre Straffe har den skæbnesvangre Egenskab at være irreparabel, hvis det godtgøres, at der ved dens Idømmelse er begaaet en Fejl. Erfaringen viser ogsaa, at der er Tilfælde, hvor mange under Paavirkning af den ved Forbrydelsen fremkaldte øjeblikkelige Ophidselse og Harme vil være stemt for, at Dødsstraffen bringes til Anvendelse, men hvor de samme senere, naar Sindene er faldet til Ro, og det ses, hvorledes Forbryderen udvikler sig i Straffetiden, vil indse det berettigede i, at dette ikke skete. At Dødsstraffens Afskaffelse i det hele taget skulde være i Strid med den almindelige Retsbevidsthed her i Landet kan næppe antages, særlig ogsaa under Hensyn til, at der i de sidste 32 Aar trods denne Strafs Bestaaen i Straffeloven ikke her i Landet er blevet fuldbyrdet nogen Dødsstraf, skønt der ikke har manglet Tilfælde af Mord under meget graverende Omstændigheder, og at der i Aarene 1866—92 kun fandt saadan Eksekution Sted i 4 Tilfælde.

II. I Anledning af Dansk Kvinde-samfunds Henvendelse til Regering og Rigsdag om *forøget Beskyttelse mod visse Sædelighedsforbrydere*, hvilken Henvendelse af Justitsministeriet er blevet henvist til Kommissionen (jfr. Betænkningens Bilag 3), er Spørgsmaalet om ved Lov at hjemle operative Indgreb i Kønskirtlerne som Straf eller Straffesurrogat overfor visse mandlige Sædelighedsforbrydere taget under Overvejelse.

Naar Justitsministeriet i Lighed med Kommissionen (jfr. Mot. Sp. 85—88) ikke har ment at kunne fremsætte noget Forslag herom, er Grunden følgende:

Det drejer sig om ved operative Indgreb overfor mandlige Sædelighedsforbrydere at forhindre, at disse gentager deres